

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ (10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)

Διαβάσαμε σήμερα, αγαπητοί μου, από τόν Ευαγγελιστή Λουκά τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου. Τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, πού προσέλαβε τόν πόνο τοῦ περιπεσόντος στους ληστές ἀνθρώπου καί ἀφοῦ τόν σπλαχνίσθηκε, δέν ὑπολόγισε τίς θρησκευτικές διαφορές πού ὑπῆρχαν μεταξύ τους καί περιέθαλψε τόν τραυματισμένο ἄνθρωπο.

Ὁ Χριστός, ὡς ὁ ὄντως καλός Σαμαρείτης, ὑπερβαίνει μέ τήν θυσία του τά ὅρια τῆς Ἰουδαίας καί δίνει τό ἔλεός Του σέ ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Ευαγγελιστής Ἰωάννης μαρτυρεῖ καί ἀπαγγέλει ὅτι «οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλά ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ὁ ἀνεκδής Θεός δημιούργησε τόν κόσμο γιά νά μεταδώσει σ' αὐτόν τήν δική Του ζωὴ καί νά τόν καταστήσει κοινωνό στή δόξα Του. Προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση καί τήν ἔκανε περιεχόμενο τῆς θεϊκῆς Του Ὑποστάσεως. Προσέφερε σέ ὅλους τό σῶμα Του «εἰς βρώσιν» καί τό αἷμα Του «εἰς πόσιν», «ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ». Ἀπό φιλανθρωπία γιά τό ἀνθρώπινο γένος κατέβηκε στόν πιό ἐπώδυνο ἄδη τῆς θυσιαστικῆς Ἀγάπης Του, γιά νά νικηθεῖ ὁ θάνατος, ὁ μέγας ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό τό ἔργο τοῦ ἐλέους, ὁ Χριστός τό προβάλλει ὡς ὑπόδειγμα καί τό παρουσιάζει ὡς ἐντολή.

Στόν διάλογο τοῦ νομικοῦ μέ τόν Ἰησοῦ, ὅταν ὁ πρῶτος ρώτησε τί νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωὴ, ὁ Κύριος ἀπαντᾷ ταυτίζοντας τήν αἰώνια ζωὴ μέ τήν ἀγάπη γιά τόν Θεό καί τόν πλησίον. Καί ὅταν ἐκεῖνος ξαναρωτᾷ «ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου», ὁ Χριστός τοῦ μιλάει μέ τό παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου γιά τό ἔλεος.

Τό ἔλεος ἐν πρώτοις ἔχει νά κάνει μέ τήν ὑλική βοήθεια καί ὑποστήριξη πρὸς τούς ἀδελφούς μας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι γύρω μας πού δυστυχοῦν καί περιμένουν νά τύχουν τοῦ δικοῦ μας ἐλέους. Εἶναι σημαντικό νά πάψουμε νά σκεπτόμαστε μόνο τόν ἑαυτό μας. Οἱ περιστάσεις τοῦ βίου ἔφεραν πολλούς ἀνθρώπους σέ δεινὴ οικονομική κατάσταση. Δέν ἔχουν πού νά κλίνουν τήν κεφαλή γιά λίγη βοήθεια. Εἶναι ἀνάγκη ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς τούς χριστιανούς νά μπεῖ σ' αὐτή τήν προοπτική νά σκέπτεται καί νά βοηθᾷ ὅσο μπορεῖ τούς ἀνθρώπους

γύρω του. Αν δέν έχουμε χρήματα για νά βοηθήσουμε, έχουμε σίγουρα έναν καλό λόγο νά ποῦμε για νά παρηγορήσουμε. Μία επίσκεψη σέ ένα πάσχοντα ἀδελφό μας, ένα βλέμμα παρηγορίας καί συμπαράστασης στους γέροντες πού μαραζώνουν στά γηροκομεία, μία ζεστή προσευχή καί μία ἀπλή παρουσία σέ τόσους συνανθρώπους μας, πού περνοῦν δύσκολες ὥρες στά ιδρύματα καί τά νοσοκομεία.

Ζοῦμε ὡς ἄτομα καί πεθαίνουμε στά ὅρια τοῦ ἑαυτοῦ μας χωρίς νά γνωρίσουμε τήν χαρά τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας. Για νά καταλάβουμε τήν ἀξία τῆς εὐσπλαχνίας καί τοῦ ἐλέους, ὀφείλουμε πρῶτα νά ἀναγνωρίσουμε τήν πτώση μας, τόν χωρισμό μας δηλαδή ἀπό τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο.

Ὅλα ξεκινοῦν ἀπό τό πόσο ἀντιληφθήκαμε τόν χωρισμό αὐτό καί τό τί ζημιᾶ ἐπέφερε μέσα μας. Θά καταλάβουμε τότε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι φτιαγμένος για νά ζεῖ σέ κοινωνία μέ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο. Ἡ στροφή μας ὁμως πρὸς τόν ἴδιο μας τόν ἑαυτό ἐβγαλε τούς ἄλλους ἀπό τήν καρδιά μας. Καί ἐνῶ έχουμε τήν ἐντύπωση για τόν ἑαυτό μας τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, δυσκολευόμαστε πολύ νά συγχωρήσουμε καί νά παρέχουμε ἔλεος. Ἄν θυμηθοῦμε πρόσωπα καί πράγματα πού μᾶς δυσκόλεψαν στό παρελθόν, θά διαπιστώσουμε ἢ ὅτι ἀδιαφοροῦμε ἢ ὅτι αἰσθανόμαστε γι' αὐτούς κάποια ταραχή ἀκόμη μέσα μας.

Ὁ Χριστός, λοιπόν, ὡς θεραπεία τῆς ταλαιπωρημένης ἀπό τόν ἐγωισμό ψυχῆς μας, ἀλλά καί ὡς ἐκπλήρωση τῆς πνευματικῆς ἀναζητήσεώς μας, θέτει τό ἔλεος καί τήν θυσία.

Νά βοηθᾶμε μέ κάθε δυνατό ὑλικό μέσο, μέ κάθε εἶδος συναισθηματική συμπαράσταση, ἀλλά κυρίως, νά δείξουμε ἔλεος συγχωρώντας ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Αὐτή εἶναι καί ἡ μεγαλύτερη μορφή ἐλέους. Διότι μποροῦμε εὐκολα νά δώσουμε ὑλικά πράγματα σέ ἀνήμπορους ἀδελφούς μας, δύσκολα ὁμως συγχωροῦμε ἀπό καρδίας ἐκείνους πού μᾶς ἀδίκησαν, ἀφοῦ ὅλοι μας σχεδόν ἀνήκουμε στήν κατηγορία ἐκείνη, ὅπως καί ὁ νομικός τῆς παραβολῆς, τῆς δικαίωσης τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἡ ἁμαρτία μᾶς λήστεψε καί μᾶς γύμνωσε ἀπό τήν χάρη τοῦ Θεοῦ. Αφοῦ λοιπόν ὅλοι μας ἁμαρτήσαμε, κατά συνέπεια χάσαμε τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί εἴμαστε γυμνοί ἀρετῶν. Ὡς γυμνοί καί πένητες πῶς θά γίνουμε σκληρόκαρδοι πρὸς τούς ὁμοίους μας; Ὅπως ἐμεῖς, λοιπόν, ζητοῦμε τό ἔλεος ἀπό τόν Θεό για τά δικά μας ἁμαρτήματα, ἔτσι ἄς τό παρέχουμε καί στους ἀδελφούς μας, Ἀμήν.